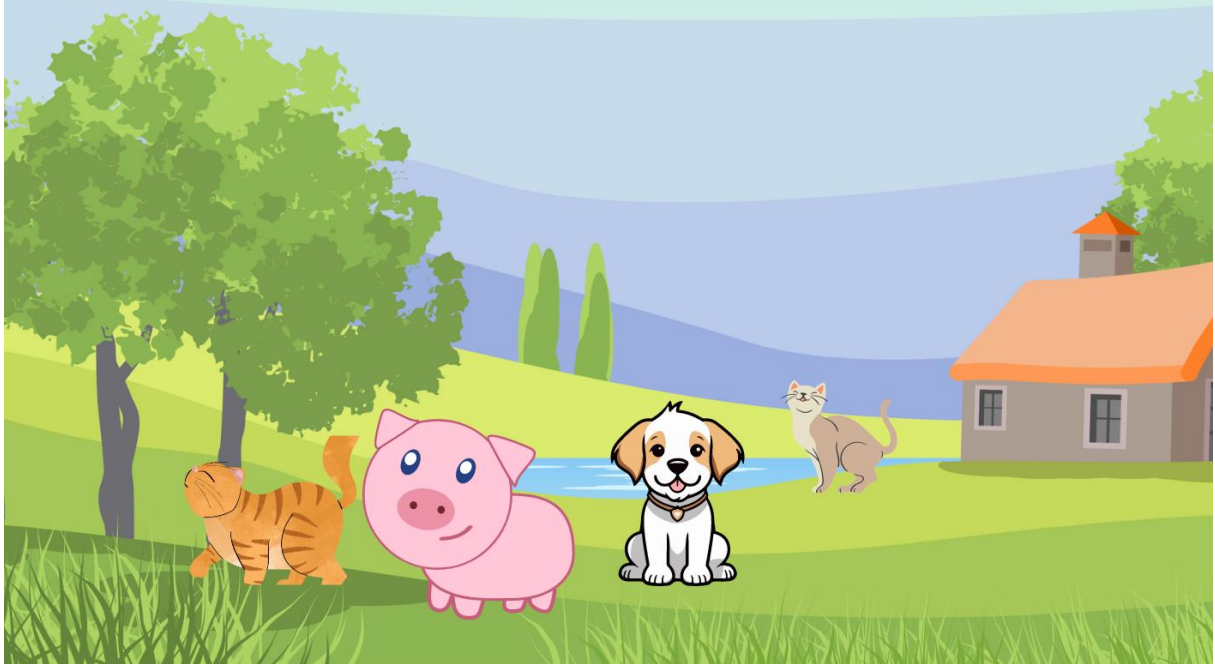

Hans Wösten

Een nieuwe vriend...

Kitty, Vlekkie &
Knorretje

INHOUD:

Inhoud

1.	DE EERSTE BLADEREN VALLEN.....	3
2.	HERFST.....	6
3.	KITTY IS VERLIEFD.....	9
4.	ALBERT, DE VRIEND VAN KITTY.....	12
5.	KNORRETJES DROOM.....	16
6.	DE LIEFDE IS VOORBIJ.....	19
7.	KOORTS.....	22
8.	WAAKHOND VLEKKIE.....	25
9.	ALBERT GOOCHELT.....	28
10.	EEN STERK VERHAAL.....	32
11.	ASSISTENT KNORRETJE.....	36
12.	DE SHOW VAN ALBERT.....	39

1. DE EERSTE BLADEREN VALLEN

De zomer was voorbij. De eerste bladeren aan de bomen begonnen al te verkleuren. Ze werden geel en rood. Er dwarrelde ook bladeren van de bomen. Onder de grote eiken bij het weiland lag Kitty wat verborgen in het gras. Ze lag daar niet zomaar. Ze loerde op vallende bladeren.

Elke keer als er in Kitty's buurt een blad van de bomen naar beneden dwarrelde, probeerde ze het te grijpen. Een enkele keer lukte dat, maar meestal sprong Kitty mis. Kitty had dan alle moeite om weer met haar vier pootjes op de grond te komen.

Vanuit de verte had Knorretje Kitty al gezien. Hij zag hoe Kitty wat vreemde sprongen maakte. 'Wat doet Kitty toch gek' dacht Knorretje. 'Zou ze voor ballet aan het oefenen zijn?' Knorretje keek nog eens goed.

'Nee' dacht Knorretje, 'dat kan geen ballet zijn. Het zijn zulke rare sprongen. Het lijkt wel of ze elke keer in haar billen wordt gebeten.' Knorretje keek nog eens.

'Misschien zijn het muggen?' dacht Knorretje. 'Misschien wordt Kitty wel achterna gezeten door een paar vervelende muggen. Ik moet het eens van dichterbij bekijken.' Vlakbij Kitty bleef Knorretje stilstaan. Hij zag hoe Kitty in elkaar dook. Het kopje van Kitty ging een paar keer zenuwachtig heen en weer. Ineens sprong Kitty de lucht in en probeerde met haar poot een blad uit de lucht te slaan. Knorretje schrok zich een hoedje van die plotselinge sprong.

"Ie-iek," gilde Knorretje. Kitty draaide zich om en keek naar Knorretje.

"Hallo Knorretje," zei Kitty, "zag je wat voor mooie sprong ik maakte?"

"Ik schrok me rot," zei Knorretje. "Waarom doe je dat nou? Oefen je soms voor een circus?"

"Nee," antwoordde Kitty. "Ik probeer de vallende bladeren van de boom te grijpen, voordat ze de grond raken. Zo oefen ik en blijf ik een goede jager."

"O," zei Knorretje. Hij begreep er niets van. "Waarom pak je dan niet de bladeren, die al op de grond liggen? Die heb je maar voor het grijpen. Zo kun je er ook een heleboel tegelijk pakken. Zal ik je even helpen?"

"Nee, dat wil ik niet," zei Kitty, "ik wil oefenen met jagen. En om het jagen te oefenen moet ik iets pakken wat beweegt en dat is moeilijk."

"Nou," zei Knorretje. "Dan moet je maar eens proberen om de wind te vangen. De wind beweegt alle kanten op. Als je die kan vangen, dan ben je pas een goede jager."

“Dat wil ik wel geloven,” zei Kitty. “Alleen is de wind onzichtbaar en wat onzichtbaar is dat kan je niet vangen.” Luid blaffend rende Vlekkie naar Knorretje en Kitty. “Hé jongens,” blafte hij. “Wat staan jullie hier te kletsen? Verzinnen jullie soms een spelletje?”

“Spelletje?” zei Knorretje. “Nee, we hebben het over jagen.”

“Jij en jagen?” zei Vlekkie. “Ben je soms een jachtvarken?”

“Een jachtvarken,” zei Knorretje wat spottend. “Wat is nou weer een jachtvarken? Natuurlijk ben ik geen jachtvarken. Je hebt toch ook geen jachtkoeien. Ik wil niet eens jagen. Daar word je veel te moe van.”

“Nee,” lachte Kitty. “Knorretje is geen jachtvarken. Vlek, je weet toch dat ik soms probeer vallende bladeren te vangen. Nou, dat doe ik nu ook.”

“Ja,” zei Vlekkie. “Ik probeer dat soms ook wel eens, maar het is best moeilijk hè?”

“Ja,” zei Kitty. “Het is zeker moeilijk. Zullen we eens kijken wie het beste bladeren kan vangen?”

“Dat is goed,” zei Vlekkie, “dan is Knorretje scheidsrechter.”

“Wat voor vechter?,” vroeg Knorretje. “Een prijsvechter? Ik hoef niet zo nodig iemand klappen te geven en zeker jullie niet. Jullie zijn toch mijn vrienden?”

“Nee,” lachte Kitty, “je hoeft ook niet te vechten. Je bent scheidsrechter. Een scheidsrechter is iemand die kijkt of een wedstrijd eerlijk verloopt.”

“O,” zei Knorretje. “Is dat alles? Dat lijkt me niet leuk. Moet ik de hele tijd naar jullie loeren of alles goed gaat? Wat saai! Ik ga liever naar mijn modderbad.”

“Hè, doe nou niet zo flauw,” zei Vlekkie.

“Nou goed dan,” knorde Knorretje, “omdat jullie het zijn, maar ik doe het maar een keer hoor.”

Kitty en Vlekkie doken allebei in elkaar. Ze waren klaar voor de sprong naar het eerste vallende blaadje. Het was echter net windstil. Het duurde dan ook een tijdje voordat er een blad uit de boom viel.

“Jongens, ik val in slaap hoor,” zei Knorretje. “Ik zit de hele tijd naar twee dieren te kijken, die niet bewegen. Is dat nou een wedstrijd?” Knorretje gaapte eens flink. Net op dat moment dwarrelde er een blad naar beneden. Kitty en Vlekkie sprongen naar het blad, maar...

Ze sprongen allebei tegelijk en botsten met hun hoofden tegen elkaar.

“Au!,” schreeuwden Kitty en Vlekkie.

“Lieve varkenshemel,” zei Knorretje. “Probeerden jullie soms elkaar te vangen?”

“Natuurlijk niet,” zei Vlekkie. Kitty en Vlekkie wreven met hun poten over de pijnlijke plekken op hun hoofd.

“Ik ben blij, dat ik geen jager ben zeg,” zei Knorretje. “Als je dat nou leuk moet vinden.” Kitty en Vlekkie gingen er even bij zitten. Het was ook een stevige botsing geweest.

“Nou,” zei Knorretje, “ik kan jullie wel vertellen dat jullie allebei tegelijk waren met jullie sprong. Dat was niet zo slim, maar dat hebben jullie zelf ook wel gemerkt. Jullie hebben het blad allebei niet gevangen. Dus hebben jullie allebei verloren. Alleen is er toch een winnaar en dat ben ik. Ik kan gelukkig weer terug naar mijn modderpoel. Doei!”

Knorretje liep weer terug naar zijn modderpoel, terwijl Kitty en Vlekkie nog eens over hun pijnlijke plekken wreven. Even maar, want toen gingen ook Vlekkie en Kitty terug naar de boerderij.

2. HERFST

Het was volop herfst. Er vielen steeds meer bladeren van de bomen, maar op een nacht begon het heel hard te waaien. Grote aantallen blaadjes vlogen de lucht in en dwarrelden daarna op de grond. Knorretje merkte daar in zijn stal niets van. Hij had heerlijk geslapen en was dan ook goed uitgerust.

Hij gaapte eens een keer en rekte zich eens goed uit. ‘Jeetje,’ dacht Knorretje, ‘wat ben ik stijf. Het lijkt wel of ik in een pot met lijm heb geslapen. Ik ga even buiten wandelen, dan word ik wel wat minder stijf.’

Knorretje liep de stal uit. Eenmaal buiten moesten Knorretjes ogen even wennen aan het felle licht. Hij knipperde even met zijn ogen en keek toen eens rond. Knorretje keek nog eens rond en nog eens...

“Knor, knor, knor,” zei Knorretje verbaasd tegen zichzelf. “Hoe komen al die blaadjes hier op de grond? Zou boer Jan soms aan de bomen hebben geschud? Nee, dat kan niet. Dat doet boer Jan niet, maar wie dan wel?” Knorretje begreep er niks van.

“Hoe kunnen er nou zoveel blaadjes tegelijk gevallen zijn?” dacht Knorretje. ‘Iemand moet toch aan de boom hebben geschud. Een sterk beest misschien? Misschien wel een olifant.’

‘Ja,’ dacht Knorretje, ‘dat moet haast wel. Een olifant heeft natuurlijk aan die bomen staan schudden. Olifanten zijn dol op blaadjes en olifanten zijn ook heel sterk.’

‘Misschien loopt die olifant hier nog wel rond?’ dacht Knorretje. ‘Dan moet ik wel op mijn tenen passen. Ik moet er niet aan denken dat zo’n olifant op mijn tenen gaat staan.’

“Waf, wafwaf,” daar kwam Vlekkie aangelopen. Hij had Knorretje verbaasd om zich heen zien kijken.

“Wat sta je hier nou te kijken Knor?” zei Vlekkie. “Zie je soms spoken?”

“Nee,” zei Knorretje, “maar als ik jou was zou ik maar uitkijken.”

“Hoezo uitkijken?,” vroeg Vlekkie. “We hoeven toch geen weg over te steken?”

“Nee,” zei Knorretje, “maar er zijn wel olifanten.”

“Olifanten?” zei Vlekkie verbaasd. “Olifanten? Die leven hier toch helemaal niet. Ik heb hier nog nooit olifanten gezien. Waar zouden die moeten zijn? Zitten ze soms verstopt? Onder het bed van boer Jan misschien?” zei Vlekkie lachend.

“O ja,” zei Knorretje. “En wat denk je van de bomen dan? Heb je gezien hoeveel blaadjes er van de bomen zijn geschud? Denk je soms dat dat door de mieren is gedaan? Poeh.” Knorretje keek Vlekkie uitdagend aan. Vlekkie lachte nog wat harder.

“Knor,” zei Vlekkie lachend. “Die bladeren zijn er door de wind afgeschud. Door de wind!”

“Jaja,” zei Knorretje. “Eet de wind tegenwoordig ook al bladeren. Nou mooi niet hoor.”

“Nee, natuurlijk niet,” zei Vlekkie nog steeds lachend. “De wind heeft die blaadjes er af geblazen. De herfst is begonnen. De blaadjes zitten dan niet meer zo vast aan de bomen. Daardoor zijn er zoveel blaadjes afgevallen.”

“O,” zei Knorretje, “dus de wind heeft de bladeren er afgewaaid?”

“Ja,” zei Vlekkie. “Dat zeg ik toch. Als het herfst is, dan vallen de bladeren van de boom. Het wordt dan wat kouder.”

“Jammer,” zei Knorretje, “ik hou niet zo van koud weer. Ik heb ook niet zo’n dikke jas aan als jij. Ik heb maar een dun roze jasje aan. Het is meer een zomerjasje.” Vlekkie lachte.

In de verte kwam Kitty aangelopen.

“Allebei een goede miauw,” zei Kitty toen ze bij Vlekkie en Knorretje was aangekomen.

“En jij een dubbele knor,” zei Knorretje tegen Kitty.

“Wat is nou weer een dubbele knor?” vroeg Kitty.

“Hetzelfde als een goede miauw,” zei Knorretje.

“O,” zei Kitty. “Zeg ik was gisteren op een heel leuk feestje.”

“Feestje?,” vroeg Knorretje. “Ik weet niets van een feest. Dat had ik dan toch moeten weten. Ik ben dol op feest.”

“Ja op gebak zul je bedoelen,” zei Vlekkie, “maar vertel eens Kitty. Ik weet ook niets van een feest.”

“Het was ook niet zo maar een feest,” zei Kitty. “Het was een poezenfeest. Er was niet een ander dier bij.”

“Wat ongezellig zeg,” zei Knorretje. “Zat er niet eens één varken bij? Dan zal het wel een saai feest zijn geweest.”

“Helemaal niet,” zei Kitty. “Het was juist reuzegezellig. Er zaten hele aardige poezen bij en we hebben ook heel leuk met elkaar gesproken.”

“Wat een lawaai zal dat zijn geweest,” zei Knorretje. “Al dat gemauw bij elkaar. Je zou er doof van worden.”

“Welnee,” zei Kitty. “Het was helemaal niet zo’n lawaai. Bovendien werd er ook nog mooi gezongen.”

“Gezongen ook nog!?” vroeg Knorretje. “Met zijn allen? Een heel kattenkoor?” Knorretje keek met grote ongelovige ogen naar Kitty.

“Nee,” zei Kitty, “alleen sommige katers zongen. Ze zongen totdat we werden weggejaagd. Een boze mijnheer gooide zomaar een schoen naar buiten. Hoe vinden jullie dat nu? Wij schrokken daar erg van.”

“Nou,” zei Vlekkie. “Ik denk dat die mijnheer juist van dat zingen is geschrokken.”

“Hoezo?,” vroeg Kitty wat boos. “Vind je soms dat katten niet mooi kunnen zingen?”

“Eh nee,” zei Vlekkie snel. “Dat bedoel ik niet. Ik mag graag naar een mooie poezenstem luisteren.”

“Dat is lief van je Vlek,” zei Kitty. “In ieder geval was het jammer dat we weggejaagd werden.”

“Dat kan ik begrijpen,” zei Knorretje.

“Ik heb voor vanavond nog wel een afspraak gemaakt,” zei Kitty.

“Ik weet niets van een afspraak,” zei Knorretje, “maar het is goed hoor.”

“Wat is goed?” vroeg Kitty verbaasd.

“Nou, dat je vanavond bij mij komt,” zei Knorretje. “Met wie moet je anders afspreken? Met Vlekkie soms?” Knorretje lachte zachtjes.

“Nou waarom niet met mij?,” vroeg Vlekkie boos. “Ik denk juist nog eerder met mij dan met jou.”

“Vrienden, vrienden,” zei Kitty. “Ik heb met heel iemand anders afgesproken. Iemand die jullie niet kennen. Een poes, een kater liever gezegd.”

“O,” zei Knorretje, “dan moet je het zelf maar weten. Ik hoop alleen niet dat jullie bij mijn stal komen zingen. Ik slaap daar heel slecht van.”

“Nee,” lachte Kitty. “Dat zijn we ook zeker niet van plan, maar voorlopig is het nog lang geen avond. Kom, we gaan wat spelen op het weiland.”

En zo gebeurde het. De drie vrienden speelden nog een hele tijd op het weiland. Met heel veel plezier natuurlijk, want daar waren het goede vrienden voor.

3. KITTY IS VERLIEFD

Knorretje had heerlijk geslapen. Hij stond net lekker uit zijn voederbak te eten toen Kitty binnenkwam.

“Hoi Knor,” zei Kitty.

“Dag, smeksmak, Kitty,” zei Knorretje. Hij keek even vriendelijk naar Kitty, maar ging toen weer door met eten.

“Knor, ik ben verliefd,” zei Kitty.

“Zo,” zei Knorretje met volle mond. “Is dat een enge ziekte? Kun je daar dood aan gaan?”

“Nee gekkie,” zei Kitty. “Verliefd zijn is juist heel fijn. Dan vind je iemand heel en heel aardig.”

“O,” zei Knorretje. Hij keek weer even naar Kitty. “Dan ben je zeker verliefd op mij? Ik ben ook echt een aardig varkentje hè?”

“Nee,” lachte Kitty. “Een poes kan toch niet verliefd worden op een varken. Nee, ik ben verliefd op iemand anders.”

“Toch niet op Vlekkie hoop ik?” zei Knorretje. “Dan moet je voortaan altijd naar zijn geblaf luisteren. Ik zou daar oorpijn van krijgen.”

“Nee ook niet op Vlekkie natuurlijk,” zei Kitty. “Nee, ik ben verliefd op een andere poes, of liever gezegd op een kater.”

“Jaja,” zei Knorretje. Hij had de laatste hap uit zijn voederbak genomen. “Dus jij bent verliefd op een kater. “Hoe gaat dat dan verliefd zijn? Moet je dan de hele tijd lief zijn voor iemand? Ik zou daar moe van worden zeg.”

“Nee, daar word je niet moe van,” zei Kitty. “Dat gaat vanzelf. Je zou de hele tijd wel bij elkaar willen zijn en elkaar kusjes willen geven en ook kusjes willen krijgen.”

“Nou,” zei Knorretje, “ik zou liever een wortel krijgen.”

“Allebei een beste blaf,” zei Vlekkie, die de stal kwam binnengelopen.

“En jij een hele lieve miauw, lieve vriend,” zei Kitty.

“Huh,” zei Vlekkie tegen Kitty. “Wat heb jij? Je kijkt ook zo raar.”

“Kitty is verliefd,” zei Knorretje. “Ze wil het liefst de hele tijd kusjes krijgen en kusjes geven.”

“Zo,” zei Vlekkie. “Toch niet aan mij hoop ik hè.” Vlekkie ging wat verder van Kitty vandaan zitten.

“Nee natuurlijk is ze niet verliefd op jou,” lachte Knorretje hard. “Wie zal er nou op jou verliefd worden? Dan zullen ze eerst een paar dozen watten moeten kopen tegen jouw geblaf.”

“Ik ben anders een hele mooie hond hoor,” zei Vlekkie boos.

“Jongens,” zei Kitty. “maak nou toch geen ruzie. Mijn Albert maakt nooit ruzie.”

“Albert?,” vroeg Vlekkie. “Wie is Albert? Heb je soms een muis gevangen die Albert heet? Ja, die durft natuurlijk geen ruzie met je te maken.”

“Albert,” zei Kitty dromerig, “dat is de kater op wie ik verliefd ben. Hij is zo knap en zo stoer. Albert, hij weet ook zoveel. Albert is zo geweldig. Albert is...”

“Ja nu weten we het wel,” zei Knorretje. “Het zal wel zo’n zwerfkat zijn.”

“Zwerfkat!,” zei Kitty verontwaardigd. Mijn Albert is geen zwerfkat. Mijn Albert is de mooiste en liefste kater van de wereld. Je bent zelf een zwerfvarken. Hoe durf je te zeggen dat Albert een zwerfkat is.” Kitty keek woedend naar Knorretje.

“Sorry,” zei Knorretje. “Ik maakte maar een grapje. Nee, ik denk dat Albert een... uhum... een hele lieve kater is.”

“Ja, daar heb je helemaal gelijk in,” zuchtte Kitty nu weer verliefd. “Hij is ook zo stoer. Weet je, hij vertelde mij gisteren dat hij ooit eens met twee grote wolven tegelijk had gevochten. Hij had gewonnen natuurlijk. Hij had de wolven gewoon met de staarten aan elkaar vastgebonden. Knap van Albert hè?”

“Zo,” zei Vlekkie, “dat is zeker knap. Ik wist namelijk niet dat er hier wolven woonden.”

“Nee?,” zei Kitty. Albert heeft er anders wel mee gevochten hoor. Dan moeten ze hier toch wonen?”

“Ja in een dierentuin,” zei Knorretje, “maar ze lopen hier toch niet vrij rond. Is Albert soms in een dierentuin geweest? Dat kan toch niet, poezen mogen daar helemaal niet komen.”

“Ach,” zei Kitty die het niet hoorde, “Albert is zo lief. Hij geeft me ook voortdurend kopjes en..”

“Kopjes,” vroeg Knorretje. “Wat voor kopjes? Kopjes thee soms, of koffie? Ik wist niet eens dat poezen dat dronken en dan ook nog uit een kopje”

“Gekkie,” zei Kitty weer wat dromerig. “Nee, hij aait mij met zijn kop. Dat doet hij zo lief en ...”

“Jaja,” zei Knorretje, “ik krijg er wel een beetje de kriebels van zeg. Wat een gedoe. Ik ben blij dat ik niet verliefd ben.”

“O je wordt vast nog wel eens verliefd,” zei Kitty, “Op een heel lief meisjesvarken.”

“Haha,” zei Vlekkie. “Dat moet ik nog eens zien. Knorretje verliefd. Dat zou een leuk gezicht zijn. Twee van die grote snuiten die elkaar dan kusjes geven.”

“Je bent gewoon jaloers,” zei Knorretje. “Je bent gewoon jaloers omdat varkens zo mooi en zo slim zijn. Geef het maar toe.”

“Jongens, geen ruzie heb ik gezegd,” zei Kitty. “O, ik zou willen dat jullie meer op Albert leken. Albert is zo lief... “

“Ja, dat weten nu wel,” zei Vlekkie. “Ik ben benieuwd hoe die Albert er uitziet.”

“O,” ik heb vanmiddag met hem afgesproken,” zei Kitty, “dan kunnen jullie hem zien. Zullen jullie je een beetje gedragen?”

“Dat doen we toch altijd,” zei Knorretje.

“Ik hoop het maar,” zei Kitty. “Ik ga nu even wat slapen, want ik wil vanmiddag goed uitgerust zijn. Ik hoop maar dat ik over Albert droom. Wat zal dat dan een fijne droom zijn.”

“Ik zou liever over taarten dromen,” zei Knorretje.

“Gekkie,” zei Kitty, terwijl ze de stal uitliep.

“Het zal wel een rare kat zijn, die Albert,” zei Vlekkie toen Kitty weg was. “met wolven vechten, hoe komt ie er bij? Straks vertelt ie nog dat hij met tijgers heeft gevochten. En Kitty gelooft dat allemaal ook nog. Begrijp jij dat nou?”

“Nee, ik begrijp er ook niks van,” zei Knorretje. “Maar ik begrijp ook niet dat Kitty over een andere poes wil dromen. Over eten dromen is toch veel leuker?”

“Ach,” zei Vlekkie, “jij altijd met je eten. Nou vanmiddag zullen we het wel zien. Ik ga ook wat uitrusten. Tot vanmiddag.”

“Dag Vlekkie,” zei Knorretje.

“Nou,” dacht Knorretje, “het is alsof iedereen de slaapziekte heeft. Laat ik ook maar wat gaan rusten.” Knorretje ging in het warme stro liggen en deed zijn ogen dicht. Even later klonk er weer een bekend geluid in de stal. Knorretje snurkte er flink op los.

4. ALBERT, DE VRIEND VAN KITTY

Het was middag geworden. Kitty liep wat nerveus heen en weer. Ieder moment kon Albert komen. Albert, de stoere Albert, waar Kitty zo verliefd op was. Vlakbij Kitty lag Knorretje in het hoge gras. Knorretje begreep niet waarom Kitty zo nerveus was.

“Hou toch eens op met dat heen en weer geloop, zei Knorretje tegen Kitty. “Ik word al moe als ik naar je kijk. Ga toch gewoon zitten.”

“O Knorretje,” zei Kitty. “Ik ben zo zenuwachtig. Ik hou het haast niet meer. Zie ik er wel mooi genoeg uit?”

“Voor een poes misschien wel,” zei Knorretje. “Voor een varken ben je gewoon lelijk. Je hebt overal haren op je lijf. Bovendien heb je ook nog een grote snor.”

“Ach hou toch op,” zei Kitty. “Aan jou heb ik ook niets.”

“Nou je vroeg het toch,” zei Knorretje. “Varkens houden nou eenmaal niet van snorren. Die kriebelen te veel. Bovendien is een snor erg lastig als je eens lekker wilt eten. Als je niet op let zit je zo op je eigen snor te kauwen.”

“Ja nu weet ik het wel,” zei Kitty een beetje boos. “Albert is anders wel dol op mijn snor.”

“Dan zal hij wel van kietelen houden,” zei Knorretje, “of hij heeft slechte ogen. Misschien dat hij daarom je snor nog niet heeft gezien, anders begrijp ik het niet.”

“Hou nu maar je mond Knorretje,” zei Kitty. “Je zit me gewoon te plagen. O, kijk daar komt Albert aan.”

Vanuit de verte kwam een roodwit gevlekte kat aangelopen. Langzaam en stoer liep hij naar Kitty en Knorretje toe. “Dag lieve, lieve Kitty,” zei Albert toen hij bij Kitty was aangekomen. “O, wat zie je er weer geweldig uit.”

“Vind je dat echt lieve Albert?,” vroeg Kitty. Kitty keek met grote verliefde ogen naar Albert.

“Natuurlijk,” zei Albert. “Natuurlijk vind ik dat. Je bent een echte prinses.”

“Nou,” zei Knorretje, “ze heeft anders wel een snor en ik heb nog nooit een prinses met een snor gezien.” Albert keek naar Knorretje.

“Kitty,” vroeg Albert, “Is dat een pratend roze ballonnetje of vergis ik me?”

“Wat roze ballonnetje?,” zei Knorretje boos. “Pas op hoor, of ik zal jou eens een roze ballonnetje laten voelen.”

“Rustig maar Knorretje,” zei Kitty. “Albert, dat is nou Knorretje. Je weet wel, ik heb je toch over Knorretje verteld.”

“Zo,” zei Albert tegen Knorretje, “dus jij bent dat grappige biggetje?”

“Grappig?,” zei Knorretje, “Ik ben heus geen wandelende grap hoor als je dat soms denkt.”

“Ik zou niet durven,” zei Albert lachend. “Ik zie heus wel dat jij heel sterk bent.”

“Zo,” knorde Knorretje tevreden, “dus dat heb je wel gezien?”

“Ja hoor, dat zag ik direct,” lachte Albert weer. “En wie is dat?” In de verte liep Vlekkie hun tegemoet.

“Dat is Vlekkie. Ook een vriend van mij” zei Kitty.

“Dag Vlekkie,” zei Albert toen Vlekkie zich bij het drietal was voegde. “Ik ben Albert.”

“Dag Albert,” zei Vlekkie, “dus jij bent de beroemde Albert?”

“Nou, zo beroemd ben ik nog niet hoor,” zei Albert. “Misschien komt dat nog wel, want ik ben wel heel stoer.”

“Ja,” zei Kitty. “En je bent ook heel mooi en knap. Bovendien ben je heel dapper. Vertel maar eens aan Vlekkie en Knor hoe je een mevrouw uit een brandend huis hebt gered.”

“Een vrouw uit een brandend huis?,” vroeg Knorretje. “Hoe kan dat nou? Je kan toch geen mens in je bek nemen? Die zijn toch veel te zwaar en te groot voor je?”

“Nee,” ik nam ze ook niet in mijn bek,” zei Albert. “Stel je voor zeg. Nee, het ging zo. Ik bewaak elke avond de straat waarin ik woon. Op een avond zag ik ineens vlammen uit een huis komen. Ik rende daar naar toe, want ik ben nooit bang en altijd heel stoer.”

“Dat klopt,” zei Kitty. Ze aaide Albert over zijn kop. “Albert is zo stoer en lief en zo...”

“Ja, dat weten we wel,” zei Knorretje. “Ga verder Albert.”

“Ik wist dat er in dat huis een oude blinde vrouw woonde,” ging Albert verder.

“Ach wat zielig,” zei Vlekkie. “Goed, dat jij er was zeg.”

“Ik rende dat huis binnen,” vertelde Albert.

“Was je dan niet bang dat je zou verbranden?” vroeg Vlekkie.

“Nee,” zei Albert. “Ik ben nooit bang.”

“Nee,” zei Kitty. “Albert is altijd zo flink en zo dapper. Hij is...”

“Ho maar,” zei Knorretje. “Dat verhaal kennen we. Ga maar verder Albert.”

“Ik rende dus dat huis binnen,” zei Albert, “en hoorde die blinde mevrouw schreeuwen. Ze was natuurlijk heel bang dat ze zou verbranden. Zo snel als ik maar kon liep ik naar die mevrouw toe. Ik miauwde als een gek en duwde mijn staart in haar handen.”

“Nou,” zei Knorretje. “Dan schrok ze zich zeker rot. Je zult ineens zo’n harige kwast in je handen krijgen. Ik zou er de kriebels van hebben gekregen. Dat was niet slim van je Albert.”

“Stil nou Knorretje,” zei Kitty. “Laat Albert nu verder vertellen.”

“Die mevrouw was gelukkig niet zo dom als Knorretje,” vervolgde Albert. “Ze begreep meteen dat het mijn staart was en dat ze die moest vastpakken. Toen ze eenmaal mijn staart vast had, heb ik haar zo naar buiten gebracht.”

“Knap van Albert hè,” zei Kitty. “Is die niet dapper, mijn lieve stoere Albert?”

“Nou,” zei Vlekkie, “een ding begrijp ik niet. Hoe kan die vrouw nu je staart vasthouden? Zo’n grote staart heb je niet. Die vrouw moet dan de hele tijd kruipen om je staart vast te houden. En dat zie ik een oude vrouw nog niet doen.”

“Ja nu je het zegt,” zei Knorretje. “Hoe kan dat nou?”

“Och,” zei Albert. “Wat maakt het uit hoe het precies ging? Ik heb ze in ieder geval gered.”

“Zo is het,” zei Kitty. Ze gaf Albert een paar dikke kussen.

“Pas op,” zei Knorretje. “Straks plakken jullie nog aan elkaar vast.”

“Geeft niet,” lachte Kitty. “Ik vind het niet erg om aan zo’n stoere poes vastgeplakt te zitten. Hij is zo lief. Ik heb zin om je eens lekker te knuffelen lieve Albert,” zei Kitty.

“Ik word er niet goed van,” zei Knorretje. “Dat gelijk aan elkaar. Ze denken zeker dat ze ijslolly’s zijn. Kom Vlek, we gaan ergens anders heen.”

“Dag lieve, lieve, lieve vrienden,” zei Kitty. “Tot morgen.”

“Ja hoor, dag Kitty,” zeiden Vlekkie en Knorretje, terwijl ze naar Knorretjes stal liepen.

“Nou,” zei Vlekkie toen ze in Knorretjes stal waren, “ik geloof niets van Alberts verhaal. Hij zit gewoon te liegen om stoer te lijken.”

“Ja,” knorde Knorretje, “en Kitty gelooft alles wat Albert zegt. Als Albert zegt dat hij kan vliegen gelooft ze dat ook nog.”

“Ja,” lachte Vlekkie, “dat denk ik ook. Nou ja, het zal wel een keer overgaan.”

“Dat zal wel,” zei Knorretje “weet je waar ik nu zin in heb?”

“Nee,” zei Vlekkie een beetje verschrikt. “Toch niet om mij te knuffelen hoop ik?”

“Ik kijk wel uit,” zei Knorretje. “Ik heb geen zin om een blaffend hondje te knuffelen. Nee, ik heb zin om even in mijn modderpoel te duiken. Ga je mee?”

“Nee,” zei Vlekkie, “dank je feestelijk. Ik ga even kijken of ik boer Jan kan helpen.”

Zo gingen de twee vrienden ieder hun eigen weg. Vlekkie liep naar het land waar boer Jan aan het werk was en Knorretje ging heerlijk wat suffen in zijn modderpoel.

5. KNORRETJES DROOM

Het was een heerlijke dag geweest. Kitty was met Albert op stap geweest en Knorretje had leuk met Vlekkie gespeeld. Knorretje was nu weer terug in zijn stal.

“Hèhè,” zuchtte Knorretje. “Wat ben ik moe zeg. Het lijkt wel of ik aan een hardlooppwedstrijd heb meegedaan. Pfff, even liggen.”

Knorretje strekte zich uit in het warme stro. Hij voelde zijn ogen zwaar worden, heel zwaar. Even later klonk er een hard geluid in de stal.

“RRRRRHH!, RRRRRHH, RRRRRHH!” Knorretje snurkte er flink op los.

Het duurde niet lang voordat Knorretje droomde. Hij droomde dat hij in een bakkerswinkel was.

“Wat zal het zijn, mijnheer Knorretje?,” vroeg de bakker.

“Eh, doet u maar twee slagroomtaarten,” zei Knorretje. De bakker uit Knorretjes droom pakte twee slagroomtaarten.

“Nee,” zei Knorretje, “die niet. Die zijn te klein. Dat lijken wel kaboutertaarten. Nee, die grote wil ik.” Knorretje wees op twee taarten die net zo groot waren als de banden van een vrachtauto.

“O die,” zei de bakker, “Ik heb daar wel een probleem mee. Ik heb namelijk niet zo’n grote doos om ze in te pakken. U moet die taarten daarom wel in de winkel opeten. Vind u dat erg?”

“Nee hoor,” zei Knorretje. “Dan hoef ik er ook niet mee te gaan sjouwen. Ik eet ze wel hier op.”

“Jammie, jammie, slik, smak,” klonk het nu in de stal. Knorretje likte flink aan zijn lippen en pakte een paar strootjes in zijn bek, waar hij op begon te kauwen.

“Hm,” zei Knorretje in zijn droom tegen de bakker. “Er zitten wel rare touwtjes in de taart. U heeft toch niet uw schoenveter in de taart verloren?”

“Nee mijnheer Knorretje. Ik heb allebei mijn schoenveters nog. Kijk maar.” De bakker tilde zijn broek op om zijn schoenen goed aan Knorretje te laten zien.

“Ho maar,” zei Knorretje. “Ik ben aan het eten, dan wil ik niet tegen uw witte benen aan kijken. Ze zitten vol met haren. Bah.”

“Sorry mijnheer Knorretje. Ik zal het niet meer doen,” zei de bakker.

Knorretje at zijn taarten tot de laatste kruimel op. In de stal klonken voortdurend kleine smakgeluidjes.

“Had u nog iets gewild mijnheer Knorretje?” vroeg de bakker toen Knorretje de taarten op had.

“Ja natuurlijk,” zei Knorretje. “Doet u mij nog maar een zak van die chocolade-koekjes.

En van die roze koeken wil ik er ook nog wel vijf, of nee doet u er maar tien. Nou nee, twintig is nog beter.” De bakker deed alle koekjes keurig in grote zakken.

“Verder nog iets mijnheer Knorretje?” vroeg de bakker

“Ja, wat dacht je?,” zei Knorretje. “Ik wil nog twee pakken ijs en 5 kilo toffees. Geeft u nu maar vast een kilo, dan kan ik die vast opeten.” De bakker plaatste een schaal vol toffees voor Knorretje.

“Hm,” zei Knorretje. “Heerlijk.” Opnieuw begon hij langs zijn lippen te likken. En opnieuw pakte Knorretje weer een paar strootjes in zijn bek.

“Hé bah,” zei Knorretje. “Weer van die touwtjes in mijn mond. Of zijn het haren? Zit u soms boven de taarten en de snoep uw haren te kammen?”

“Nee mijnheer Knorretje, dat doe ik nooit,” zei de bakker. De bakker pakte het ijs en de andere toffees in en gaf het aan Knorretje.

“Alstublieft mijnheer Knorretje,” zei de bakker. “Had u nog meer gewenst?”

“Nee,” zei Knorretje. “Zo heb ik wel genoeg. Ik moet thuis eerst al die touwen uit de snoep gaan halen. Daar heb ik al werk genoeg aan.”

“Goed,” zei de bakker, “dat is dan honderd euro.”

“Wat zegt u?” vroeg Knorretje. “Honderd euro, ik heb geen honderd euro. Ik heb niet eens een cent.”

“Maar, maar...,” zei de bakker. “Dan moet ik de politie bellen. U kunt hier niet weg zonder te betalen. U denkt toch niet dat ik al mijn snoep voor niks weggeef.”

“Dat dacht ik wel,” zei Knorretje. “U leek mij zo’n vriendelijke bakker en u had ook nog zoveel lekkere dingen in de winkel. Ik dacht, ik zal die bakker eens helpen om van zijn taarten af te komen.”

“Jaja,” zei de bakker. “Als u mij wil helpen, dan heb ik een beter idee. Ik heb hier nog oude broden liggen, die weg moeten. U moet ze maar opeten. In de vuilnisbak heb ik er geen plek meer voor.” De bakker kwam terug met zes oude broden. Ze zagen er vies uit en waren erg hard. Ze leken wel van steen.

“Zo,” zei de bakker. “Eet deze broden op, dan ben ik ze kwijt.”

“Daar heb ik geen trek in,” zei Knorretje. “Ik ben geen stenen-eter.”

“Dan bel ik de politie,” zei de bakker.

“Goed, goed,” zei Knorretje. “Ik eet ze al op.”

Knorretje stopte een oud brood in zijn bek. Het was keihard. In zijn slaap had Knorretje een steentje in zijn bek genomen en kauwde knarsend op het steentje.

“Krrrr, krrrr,” kraakte het steentje tussen de tanden van Knorretje.

“Bah,” zei Knorretje, “bah.”

“Ja, eet maar lekker door,” zei de bakker, want ik heb nog wel meer dingen, die ik kwijt wil. Ik heb chocola die groen is geworden en ik heb nog koekjes waar de muizen van gegeten hebben.”

“Nee hè,” kreunde Knorretje, “alsjeblieft niet.”

Vlekkie kwam de stal binnen. “Knorretje slaapt,” dacht hij. “Ik zal hem toch maar wakker maken, want het is nog zo vroeg.”

“Knor, Knorretje!,” riep Vlekkie. “Wakker worden.

“En ik heb ook nog een... snor, snorretje,” zei de bakker in de droom van Knorretje.

“Moet ik nou ook nog snorren eten?” zei Knorretje.

“Knor, Knorretje!,” riep Vlekkie weer. Langzaam werd Knorretje wakker. Hij wreef eens met zijn poten in zijn ogen.

“Gelukkig,” zei Knorretje. “Het was maar een droom.”

“We zouden toch na het eten verder spelen?” vroeg Vlekkie.

“Eten?” zei Knorretje. “Ik hoef niet meer te eten. Bah, wat een nare droom was dat zeg. Ik moest allerlei vieze dingen eten.”

Knorretje vertelde de droom aan Vlekkie, die er hard om lachte. En ook Knorretje kon er na een tijdje om lachen.

Samen liepen de twee vrienden de stal uit. De twee vrienden speelden totdat het donker werd en gingen toen weer terug naar hun eigen warme plekjes.

En Knorretje? Knorretje droomde van allerlei leuke dingen en niet meer van die vieze oude broden.

6. DE LIEFDE IS VOORBIJ

Kitty had slecht geslapen. De hele nacht had ze aan Albert gedacht. Ze was boos op Albert, maar ook verdrietig. Hoe had ze ooit op Albert verliefd kunnen worden? Albert was niet eerlijk tegen haar geweest. Die stomme Albert!

De zon scheen de huiskamer binnen, maar Kitty bleef in haar mandje liggen. Vlekkie was al eerder opgestaan, maar kwam weer de kamer binnen.

“Hé slaapkop,” zei Vlekkie tegen Kitty. “Moet je niet eens opstaan? Straks plak je nog aan je mand vast.”

“Ik wil niet opstaan,” zei Kitty droevig. Vlekkie keek naar Kitty. Ze zag er verdrietig uit.

“Wat is er?” vroeg Vlekkie. “Je kijkt zo sip.”

“Albert...,” zei Kitty. Kitty moest bijna huilen.

“Wat is er met Albert?” vroeg Vlekkie. “Is die..., is die soms ziek?”

“Nee,” zei Kitty. “Hij heeft dingen gezegd, die helemaal niet waar zijn. Hij liegt de hele tijd. Waarom doet hij dat toch?” Kitty miauwde een beetje triest.

“Misschien liegt hij om stoer te lijken,” zei Vlekkie. “maar liegen is wel gemeen. Wat heeft Albert dan tegen je gezegd? Zei hij soms dat hij kon vliegen?”

“Nee,” zei Kitty. “Albert zei wel dat hij ooit met een grote luchtballon heeft gevlogen. Die luchtballon was bijna te pletter gevallen. Er zat bijna geen lucht meer in die ballon. Albert heeft toen heel hard in het ventiel van die ballon geblazen en toen ging die weer omhoog.”

“Wat een onzin,” zei Vlekkie. “Wie gelooft dat nou? Dan moet je toch wel heel dom zijn.”

“Nou ik geloofde dat,” zei Kitty, “maar nu weet ik het niet meer.”

“O,” zei Vlekkie. “Nou, ik heb anders nog nooit een poes een ballon zien opblazen. Wat vertelde Albert dan nog meer tegen je?”

“Hij vertelde zoveel,” zei Kitty. “Hij kon ook zo goed vertellen. Ach Albert...” Kitty keek dromerig voor haar uit. “Hij vertelde ook dat hij ooit een dief had gepakt. Hij had gezien dat er een dief een winkel binnen ging...”

“Hoe kan die dat nou zien?” vroeg Vlekkie. “Je kan toch niet aan iemands neus zien dat het een dief is?”

“Dat weet ik ook niet,” zei Kitty. “In ieder geval ging Albert hem achterna. Albert zag toen dat die dief stiekem een blik kattenvoer in zijn zak deed...”

“Wat moest die dief nou met kattenvoer?,” vroeg Vlekkie. “Geen mens eet toch kattenvoer.”

“Ja, dat moet je mij niet vragen,” zei Kitty. “Nou Albert greep die dief mooi bij zijn broek en beet ook nog in het been van de dief. Die gilte toen heel hard. De baas van de winkel hoorde dat en kwam er snel bijstaan. Hij zag dat de dief kattenvoer had gepikt. De baas van de winkel heeft toen de politie gebeld en die namen de dief mee.”

“Daar geloof ik niets van,” zei Vlekkie. “Wat kan die Albert liegen zeg.”

“Ach,” zuchtte Kitty. “Was dat het ergste maar.” Kitty keek verdrietig voor haar uit.

“Wat?” zei Vlekkie. “Heeft die nog meer leugens verteld? Lieve hemel zeg, je oren zouden ervan gaan toeteren.”

“Het ergste was...,” zei Kitty. Ze begon te huilen.

“Kitty toch,” zei Vlekkie. “Kom maar.” Vlekkie ging bij Kitty in haar mand liggen. Dat was wel krap, maar ook heel fijn.

“Het ergste was...,” zei Kitty weer. Maar ineens barste ze in snikken uit..

“Nou,” zei Vlekkie. “Ik zal die Albert eens een keertje pakken. Dan bijt ik zo in zijn staart. Wat een rotpoes om jou zo verdrietig te maken.”

“Ja,” zei Kitty. Het ergste was dat hij zei dat ik zijn liefste prinses was. Nou hij heeft wel vier poezen die hij zijn liefste prinses noemt. Dat is toch niet eerlijk hè?”

“Vier?,” vroeg Vlekkie verbaasd. “Hoe houdt hij dat vol? Kust en knuffelt hij dan de hele dag?”

“Ik weet het niet,” zei Kitty. “Het kan me ook niet meer schelen. Die gemene Albert! Hij vond mij de liefste en mooiste poes van allemaal. Nou dat heeft hij gelogen. Hij zegt dat tegen iedere meisjespoes. Ik wil Albert nooit meer zien!”

“Dat kan ik begrijpen,” zei Vlekkie. “Kom Kitty, niet blijven huilen. We gaan naar buiten. Het is prachtig weer.”

“Je hebt gelijk,” zei Kitty. “Albert is het niet waard, dat ik om hem huil.” Zo liepen Kitty en Vlekkie naar buiten.

Toen ze buiten waren keken ze erg verbaasd. Wie was daar...? Albert! Hij was in gesprek met Knorretje. Snel liep Vlekkie er naar toe.

“Hoe durf je hier nog te komen?,” blafte Vlekkie. “Je hebt Kitty veel verdriet gedaan.”

“Dat is niet waar,” zei Albert. “Kitty heeft mij verdriet gedaan. Zij wil mij niet meer. Ik begrijp dat niet. Ik wil aan haar vragen waarom ze mij niet meer wil zien. Ik ben toch een hele stoere poes?”

“Nou,” zei Knorretje. “Ik kan dat wel begrijpen. Ik word ook zo moe van jou. Je vertelt de hele tijd van die rare verhalen. Weet je,” zei Knorretje tegen Vlekkie, weet je wat Albert net vertelde?”

“Nee,” zei Vlekkie. “Wat dan?”

“Albert zei dat alle dieren hem zo stoer en sterk vinden. Zo stoer, dat ze hem altijd met open mond nakijken. Geloof jij dat nou?” Ik heb nog nooit met open mond naar Albert gekeken. Ik kijk wel uit. Misschien vliegt er dan wel een vlieg of een bij in mijn bek.”

“Nee,” zei Vlekkie. “Ik vind ook niemand zo knap of zo stoer dat ik er met open mond naar kijk. Zeker niet naar Albert.”

“Ach,” zei Albert. “Het kan me niet schelen wat jullie doen. Al steken jullie je tong uit naar mij. Ik wil alleen maar met Kitty praten.”

“Nou ik wil niet meer met jou praten,” zei Kitty. “Je liegt veel te veel.”

“Kitty, je bent de liefste,” zei Albert. “Je bent mijn prinses. Toe nou.”

“Ja, een prinses met een snor,” lachte Knorretje zachtjes, zodat niemand hem kon horen.

“Nee Albert, ik ben niet meer op je,” zei Kitty. “Ik ga straks met mijn lieve vrienden spelen. Die zijn wel eerlijk. Ga jij maar ergens anders spelen.” Albert begreep dat Kitty hem niet meer wilde zien.

“Jammer,” zei Albert. “Dag Kitty en Vlekkie. Dag mijnheer Knorretje. Ik kom nog wel eens langs.” Albert liep weg van de drie vrienden.

“Zo die is weg,” zei Vlekkie toen Albert niet meer te zien was.

“Och,” zei Knorretje. Hij was wel slim. Hij zag meteen dat ik een mijnheer was. Hoorden jullie niet dat hij “dag mijnheer Knorretje” zei?”

“Jaja,” zei Vlekkie. “Nou ik ben blij dat we hem kwijt zijn.”

“Ja,” zei Kitty, “maar mijn twee beste vrienden ben ik niet kwijt. Kom, we gaan op het weiland spelen.”

Zo gebeurde het. De drie vrienden speelden met veel plezier op het weiland. En Kitty? Kitty leek ook weer blij en vrolijk. Zo vrolijk als alle jonge dieren moeten zijn. Ook jij!

7. KOORTS

Knorretje en Vlekkie lagen in het weiland uit te rusten.

“Ik ben blij dat Kitty niet meer verliefd is op Albert,” zei Vlekkie. “Ik vind hem zo”n rare poes. Hij vertelt altijd van die gekke verhalen.”

“Och,” zei Knorretje. “Albert is ook wel slim hoor. Hij zag direct dat ik heel sterk was.”

“Jaja,” zei Vlekkie, “Albert vertelt wel meer sterke verhalen, geloof ik.”

“Sterke verhalen?,” vroeg Knorretje. “Wat zijn dat sterke verhalen? Zijn dat soms verhalen, die over vechten gaan?”

“Nee,” lachte Vlekkie. “Een sterk verhaal, dat is een verhaal dat haast niet waar kan zijn.”

“Huh,” zei Knorretje. “Bedoel je soms dat ik niet sterk ben? Zal ik eens met een van mijn poten op je snuit timmeren? Dan voel je wel hoe sterk ik ben. Begin maar vast met huilen.”

“Help, help,” zei Vlekkie lachend. “Nee hoor, je bent heus wel sterk.”

“O,” zei Knorretje tevreden. “Zul je dat goed onthouden?”

“Ja,” zei Vlekkie, terwijl hij stiekem lachte, zodat Knorretje het niet kon zien.

“Zeg,” zei Knorretje, “waar is Kitty eigenlijk?,”

“Ik weet het niet,” zei Vlekkie. “Ik zal eens in de boerderij kijken.”

Vlekkie stond op en liep naar de boerderij. In de boerderij lag Kitty nog in haar mandje te slapen. Nou slapen...? Ze lag maar in haar mandje te draaien en te rollen. Het leek wel of Kitty voor draaitol aan het oefenen was. Af en toe miauwde Kitty ook erg hard.

Vlekkie liep naar Kitty toe. Hij legde zijn poot op het kopje van Kitty. Kitty voelde warm aan.

“Dat dacht ik al,” mompelde Vlekkie. “Kitty is ziek. Ze heeft koorts. Ze is zeker een beetje ziek van die Albert geworden.” Vlekkie aaide Kitty over haar kopje. Ineens deed Kitty haar ogen wagenwijd open en keek Vlekkie boos aan.

“Ga weg Albert!,” riep Kitty tegen Vlekkie. “Ga maar naar je andere prinsessen toe. Naar Poekie of Zwartje. Bij mij hoeft je niet meer te komen. Ga weg zeg ik je.” Kitty haalde met een van haar poten uit en gaf Vlekkie zo een klap op zijn kop.

“Auwauw,” zei Vlekkie. “Wat is dat nou? Ik ben Albert helemaal niet. Ik ben Vlekkie.” Kitty zei niets meer. Ze had haar ogen weer dicht gedaan en sliep verder.

“Ach,” zei Vlekkie zachtjes, “ik begrijp het. Kitty ijlt van de koorts. Ze weet niet wat ze zegt. Ik zal haar maar laten slapen.”

Vlekkie verliet de boerderij en liep weer naar Knorretje toe.

“En?,” vroeg Knorretje. “Heb je Kitty gevonden?”

“Ja,” zei Vlekkie. “Ze ligt in haar mand. Ze is ziek en heeft koorts. Ze ijlt ook.”

“Wat?,” vroeg Knorretje. “Ze kwijlt ook? Jasses zeg, maar ja dat kan gebeuren als je ziek bent.”

“Nee,” zei Vlekkie. Ze kwijlt niet. Ze ijlt! Iemand die ijlt spreekt wartaal. Ze slapen dan erg onrustig en praten dan ineens hardop.”

“Zielig voor Kitty,” zei Knorretje.

“Ja en ook een beetje voor mij,” zei Vlekkie. “Kitty dacht namelijk dat ik Albert was en gaf me zomaar een klap.”

“Haha,” lachte Knorretje. “Dat is een goeie!. Ja, je lijkt ook wel een beetje op Albert. Je hebt ook zoveel haar. Alleen Alberts” stem is wat mooier.

“Wat!?,” zei Vlekkie. “Is Albert”s stem mooier dan die van mij. Heb jij wel eens goed naar Albert geluisterd? Zijn stem lijkt net een kapotte viool.”

“Ja,” zei Knorretje, “maar jouw stem is altijd zo hard en schor. Ik krijg er altijd een beetje oorpijn van.

“Ach,” zei Vlekkie, “ik heb juist een hele mooie stem. Wacht, ik zal het je bewijzen.”

Voordat Knorretje er erg in had begon Vlekkie te zingen. Het was een jankgeluid, maar wel erg hard. Knorretje stopte zijn poten in zijn oren.

“Prachtig Vlek!,” riep Knorretje. “Je hebt een hele mooie stem, maar nu ophouden graag. Ophouden!” Vlekkie zong nog even door, maar hield toen op.

“Vond je het mooi?,” vroeg Vlekkie.

“Ja prachtig,” zei Knorretje. Vlekkie keek tevreden voor zich uit. Ook Knorretje was blij, het was weer rustig. Vlekkie zong niet meer.

“Zeg Vlek,” zei Knorretje na een tijdje. “Ik denk dat ik eens stiekem de boerderij binnen ga glippen. Ik wil even bij Kitty kijken.”

“Er valt weinig te zien,” zei Vlekkie. “Ze ligt alleen maar in haar mandje te slapen.”

“Ik wil toch even gaan kijken,” zei Knorretje.

Even later liepen de twee vrienden zachtjes de boerderij binnen. Behalve Kitty was er niemand in de boerderij. De kinderen waren naar school en boer Jan en de boerin waren op het land aan het werk. Knorretje liep naar de mand van Kitty toe.

“Ach Kitty,” zei Knorretje, “ben je zo ziek?” Knorretje streek zachtjes met zijn poot over het lijfje van Kitty. Ineens opende Kitty weer haar ogen. Ze keek boos naar Knorretje.

“Ga toch weg gemene Albert!,” zei Kitty. “Ik wil niets meer met je te maken hebben. Hoor je me, niets!” Knorretje keek verbaasd naar Kitty.

“Kitty, kijk eens goed,” zei Knorretje. “Zie je niet dat ik veel knapper ben dan Albert. Ik ben het Knorretje.”

“Wat!,” zei Kitty weer. “Moet ik je soms helpen om weg te gaan. Goed hoor.” Kitty haalde met een van haar poten uit en gaf Knorretje een paar harde klappen op zijn snuit

“Iek!,” gilte Knorretje van schrik. “Zeg ik ben geen boksbal. Snel liep Knorretje leen paar passen van Kitty weg.

“Jeetje,” zei Knorretje tegen Vlekkie. “Ze denkt dat ik ook Albert ben zeg. Dan moet Kitty wel erg ziek zijn. Ik lijk toch helemaal niet op Albert. Ik ben veel en veel mooier.” Vlekkie lachte.

Opnieuw deed Kitty haar ogen wagenwijd open en zei: “Jij bent geen vriend Albert. Jij kan voor niemand een echte vriend zijn. Gelukkig heb ik wel twee echte vrienden. Vlekkie en Knorretje, dat zijn mijn allerliefste vrienden. Het is maar dat je het weet.”

“En jij bent mijn allerbeste vriendin,” zei Vlekkie.

“Van mij ook,” zei Knorretje. “Al vond ik die klappen niet zo prettig.” Kitty hoorde het niet. Ze sliep alweer.

“Kom op,” Knor, “dan gaan we naar het weiland. Laat Kitty maar lekker slapen, dan wordt ze vanzelf wel beter.” Zachtjes liepen Vlekkie en Knorretje de boerderij uit.

En Kitty? Kitty’s koorts zakte snel. Na een dag was Kitty gelukkig weer beter en speelde ze weer met haar twee beste vrienden: Knorretje en Vlekkie.

8. WAAKHOND VLEKKIE

Vlekkie was niet de enige hond op de boerderij van boer Jan. Boer Jan had ook nog een grote hond die Bello heette. Bello was een echte waakhond en Vlekkie mocht Bello soms helpen met het waken. Bello was nu echter ziek. Hij had al twee dagen haast niets meer gegeten.

“Vandaag ga ik met je naar de dierendokter,” zei boer Jan tegen Bello. “Kom maar jongen, dan gaan we.” Langzaam liep Bello achter Boer Jan aan naar de auto. Met moeite klom Bello in de auto. Vlekkie zag het en liep naar de auto toe om te kijken hoe het met Bello ging.

“Zo Vlekkie,” zei boer Jan, we gaan naar de dierendokter. Nou moet jij de boerderij bewaken hoor. Zul je het goed doen?” Boer Jan lachte en deed het autoportier dicht. Hij startte de auto en reed weg. ‘Ik moet de boerderij bewaken,’ dacht Vlekkie. “Goed, dat ik wel eens geoefend heb. Ik zal aan de boer laten zien hoe goed ik kan waken. Eens kijken, zie ik iets verdachts...’ Vlekkie keek goed om zich heen. Zag hij bij het weiland iets vreemds bewegen? Ja, daar bewoog wat. Een groot zwart touw zwaaide boven het hoge gras uit. Zou daar iemand worden vastgebonden? Door een gemene man?

‘Die gemene man zal ik eens een lesje leren,’ dacht Vlekkie.

Vlekkie blafte en rende naar het weiland toe. Hij liep dichterbij en nog dichterbij... Vlabbij het bewegende touw begon hij hard te grommen. Zo zou die gemene man zich rot schrikken en weg willen lopen. Dan zou hij hem mooi achterna zitten. Als de boerin dat toch eens zou zien, wat zou ze dan trots zijn op Vlekkie.

Het touw wiebelde niet meer. Het stond nu kaarsrecht omhoog. Ineens hoorde Vlekkie een nijdig gesis. Zou het een slang zijn? Vlekkie begon wat banger te worden.

“Wafwaf,” blafte hij nu heel hard. Het gesis hield op.

‘Ha,’ dacht Vlekkie, ‘die is bang geworden door mijn geblaf. En het waren nog maar twee blafjes.’

“Dag Vlekkie,” hoorde Vlekkie een bekende stem. Het was Kitty. Vlekkie had de staart van Kitty voor een touw aan gezien.

“Wat doe je toch raar,” zei Kitty. “Ik was al bang dat er een grote gemene hond zou zijn. Gelukkig ben jij het maar. Dat hoorde ik aan je geblaf.” Kitty liep vanuit het hoge gras naar Vlekkie toe en likte hem eens over zijn snuit.

“Hé niet likken hoor. Ik ben nu een echte waakhond,” zei Vlekkie.

“Jaja,” zei Kitty, “maar we hebben toch ook Bello.”

“Ja,” zei Vlekkie. “Alleen nu niet. Bello is naar de dierendokter en de boer heeft aan mij gevraagd of ik goed wil waken.”

“Zo,” zei Kitty. “Waken is best moeilijk hoor.”

“Niet voor mij,” zei Vlekkie, “want ik ben een waakhond. Hé, maar wat zie ik. Daar waait een roze ballon naar ons toe.”

“Haha,” lachte Kitty. “Dat is geen ballon. Het is Knorretje, dat zie je toch wel.”

“Dag Vlekkie, Hoi Kitty,” zei Knorretje. “Zeg, niet zo streng kijken. Ik heb niets gedaan hoor,” zei Knorretje tegen Vlekkie.

“Vlekkie is vandaag de waakhond,” zei Kitty tegen Knorretje. “Bello is naar de dierendokter.”

“O,” zei Knorretje, “kijk je daarom alsof je een oorworm hebt ingeslikt? Ja, waken is best moeilijk hoor.”

“Helemaal niet,” zei Vlekkie, maar jullie moeten niet overal zo doorheen kletsen. Zo kan ik niet goed horen en ook niet goed waken.”

“Ja zeg,” zei Kitty, “we gaan hier toch niet de hele tijd onze mond houden. We zitten niet in een kerk?”

“Stil,” zei Vlekkie. “Ik hoor wat.”

“Ja, je buik zeker,” zei Knorretje. “Je hebt zeker nog niks gegeten?”

Vlekkie had inderdaad wat gehoord. Er kwam een auto aangereden, een auto van de post. De auto stopte bij de boerderij. Vlekkie begon luid te blaffen en rende naar de auto toe. Knorretje en Kitty liepen achter Vlekkie aan. Uit de auto stapte een man met wat brieven in zijn hand. Het was de postbode.

Vlekkie begon nog harder te blaffen en luid te grommen tegen de postbode.

“Ho, rustig maar,” zei de postbode. “Ik doe niets.”

“Wafwafwaf,” blafte Vlekkie heel hard. De postbode bleef staan. Hij durfde niet meer verder te lopen. Hij was bang dat Vlekkie dan in zijn been zou bijten.

“Volk!,” riep hij heel hard. “De Postbode is er!” Uit de boerderij kwam de boerin gelopen.

“Vlekkie af,” zei ze. “Het is goed. Het is de postbode en die mag hier komen.”

Vlekkie hield op met grommen en blaffen.

“Geeft u de post maar aan mij hoor,” zei de boerin tegen de postbode. De postbode gaf de post aan de boerin.

“Het is een goede waakhond,” zei de postbode tegen de boerin. De boerin lachte.

“Een beetje te goed misschien,” zei ze. Ze aaide Vlekkie over zijn kop.

De postbode liep weer naar zijn auto en reed weg. Hij passeerde de auto van boer Jan die weer thuiskwam. Toen de auto van de boer stilstond stapte boer Jan uit de auto en deed het portier open. Bello sprong uit de auto. Hij was al aardig opgeknapt.

“Bello heeft een spuitje gekregen en is nu al heel wat beter” zei de boer tegen zijn vrouw.

“Ja,” zei de boerin “en toen Bello weg was heeft Vlekkie de boerderij goed bewaakt.” De boerin vertelde het verhaal van de postbode aan boer Jan. Boer Jan moest er om lachen.

“Zo Vlekkie,” zei de boer, “Je bent een echte waakhond hoor. Maar zul je in het vervolg een beetje minder je best doen. Anders heeft Bello straks niks meer te doen. Ga maar spelen met Kitty en Knorretje.”

Vlekkie glom van trots. “Anders heeft Bello straks niks meer te doen,” dacht Vlekkie. “ik ben al bijna net zo goed als Bello.”

Vlekkie rende naar zijn twee vriendjes.

“Zagen jullie hoe goed ik het deed?,” vroeg Vlekkie.

“Ja,” zei Knorretje. “Dat zagen we. We hadden vandaag bijna geen post gehad.”

“Ik kan gevaarlijk grommen hè,” zei Vlekkie. Hoor maar eens...

“Grromm!, zei Vlekkie. “Hoe vonden jullie die? Schrokken jullie al? En dat was niet eens mijn beste grom. Willen jullie mijn gevaarlijkste grom horen?

“Het is goed hoor,” zei Knorretje, “anders laat ik jou straks mijn gevaarlijkste knor horen.”
“Kom we gaan naar het weiland. Lekker spelen.”

En zo liepen de drie vrienden al kletsend langzaam naar het weiland. Daar speelden ze nog een lange tijd heel fijn met elkaar.

9. ALBERT GOOCHELT

De drie vrienden speelden in het weiland een soort overloperkje met elkaar. Ze hadden erg veel plezier. Plotseling bleef Vlekkie staan. Hij keek in de verte. ‘Zie ik dat nou goed?’ dacht hij. ‘Komt Albert daar aangelopen? Ja, dat is Albert.’

“Hé,” zei Vlekkie, “ik geloof dat daar je vriend aankomt Kitty.” Kitty keek en zag Albert dichterbij komen.

“Albert is mijn vriend niet meer,” zei Kitty. “Dat weet je best. Wat zou Albert komen doen?”

“Weet ik het,” zei Vlekkie. “Hij heeft mij heus geen brief geschreven. Albert kan niet eens schrijven en ik kan niet lezen.”

“Dag vrienden, dag lieve Kitty,” zei Albert toen hij bij de drie vrienden was aangekomen. Albert had een klein geel tasje bij zich.

“Dag Albert,” blafte Vlekkie. “Wat kom je doen? Ga je weer tegen Kitty zeggen dat ze een prinses is?”

“Nee, dat hoeft ik niet te zeggen,” zei Albert. “Kitty weet dat ze een prinses is. Ze is een hele mooie prinses.”

“Nounou,” zei Knorretje. “Zo’n mooie prinses is Kitty niet hoor. Ze heeft overal haar! Op haar buik, op haar rug. Over haar hele huid heeft ze haar. Ik heb wel prinsessen met minder haar gezien.”

“Ach mijnheer Knorretje,” zei Albert. “Niet iedereen heeft zo’n mooi huidje als u.”

“Ja dat heb je goed gezien,” zei Knorretje trots. “Je bent heus niet dom.”

“Hou nou maar op,” zei Kitty. “Wat kom je doen Albert? Je weet toch dat ik je niet meer wil zien?”

“Dat weet ik,” zei Albert, “maar ik wil jullie toch uitnodigen. Jullie alledrie.”

“Voor een partijtje?,” vroeg Knorretje. “Ik ben dol op partijtjes. Zeker als er veel taart is.”

“Nee,” zei Albert, “niet voor een partijtje.”

“Waarvoor wil je ons dan uitnodigen?,” vroeg Knorretje. “Voor een toneelstuk soms? Speel je dat je een zwerfkat bent?”

“Nee, niet voor het toneel,” zei Albert. “Nee, voor iets wat nog veel mooier is.”

“Je maakt ons wel nieuwsgierig,” zei Vlekkie. “Nodig je ons uit voor het circus?”

“Nee,” zei Albert, “ook niet voor het circus. Ik nodig jullie uit voor de show van Albert!”

“De show van Albert,” zei Knorretje. “Wat is dat voor een rare show. Ga je soms zingen? Als dat zo is dan blijf ik liever thuis. Mijn oren doen pijn van jouw gejang..”

“Nee,” zei Albert, “het is een goochelshow. Ik word een beroemde goochelaar. Ik heb al een paar hele goede trucs en die wil ik aan jullie laten zien.”

“Wat goochel je dan?,” vroeg Knorretje. “Allemaal prinsessen soms. Prinsessen met een snor?”

“Nee,” ik goochel andere dingen, zei Albert. “Maar, ik zoek nog iemand die mij helpt, een mooie assistente. Mijn helpster moet tijdens de show allerlei dingen aan me geven. Ik dacht direct aan Kitty. Kitty wil jij me helpen?”

“Ik denk er niet over,” zei Kitty. “Zoek maar iemand anders.”

“Zonder helpster kan mijn show niet doorgaan,” zei Albert een beetje triest. Albert keek naar de drie vrienden. “En u mijnheer Knorretje, zou u mijn assistent willen zijn?”

“Ja dat dacht ik wel,” zei Knorretje. “Je zoekt natuurlijk iemand die slim en mooi is. Nou, wie is er mooier en slimmer dan ik? Misschien doe ik het wel, maar dan moet ik wel weten wat ik moet doen?”

“Nou,” zei Albert, “Ik zal twee trucs voordoen. Dan zie je wel hoe het gaat.” Albert haalde wat voorwerpen uit het kleine gele tasje en legde die bij Knorretje neer.

“Elke keer als ik de naam van het voorwerp zeg, moet jij dat aan mij geven. Ok?”

“Goed,” zei Knorretje, “ik begrijp het. Het is wel erg makkelijk. Zeker als je zo slim bent als ik.”

“Let op,” zei Albert, “dan ga ik nu mijn eerste truc doen. Knorretje gaat mij helpen.” Albert keek naar Knorretje en zei: “Stuk vlees.”

“Wat?,” zei Knorretje boos. “Wat krijgen we nu? Gaan we schelden? Je bent zelf een stuk vlees.”

“Nee,” zei Albert. “Je moet dat stukje vlees aan mij geven.” Albert wees op een klein stukje vlees dat tussen de spullen zat.

“O bedoel je dat,” zei Knorretje. “Ik begreep het even niet.” Knorretje gaf het kleine stukje vlees aan Albert.

“Dames en heren,” zei Albert. Hij nam het stukje vlees in zijn linkerpoot. “Hier heb ik een stuk vlees. Kan iedereen het zien?”

“Ja natuurlijk kan ik het zien,” zei Knorretje. “Ik heb het toch aan je gegeven.”

“Ja, wij zien het ook,” zeiden Vlekkie en Kitty.

“Iedereen kan het goed zien?,” vroeg Albert nog een keer. Hij liet zijn linkerpoot langzaam heen en weer gaan.

“Ja, dat zeiden we toch!,” zei Knorretje. “We zijn niet plotseling blind geworden.”

“Goed,” zei Albert. “Hokus pokus pas, ik wou dat het vlees weg was.” Albert wreef met zijn linkerpoot langs zijn bek. Hierna liet hij zijn linkerpoot weer aan de drie vrienden zien. De poot was leeg.

“Gelu-hukt,” zei Albert wat onduidelijk. Het leek wel of hij met volle mond sprak.

“Wat heb je in je mond Albert?,” vroeg Vlekkie.

“Mijn ta-handen,” zei Albert moeilijk. “Wat da-hacht je anders?”

“Laat je tanden eens zien Albert,” zei Kitty. “Ik geloof dat ik daar een stukje vlees zag zitten.”

“Hokus pokus pas,” zei Albert. “Ik wou-hou dat het vlee-hees weer terug wa-has.”

Albert wreef weer met zijn linkerpoot langs zijn bek. Hierna liet hij zijn poot aan de drie vrienden zien. En ja, Albert had het stukje vlees weer in zijn poot. Het was alleen een beetje nat geworden.

“Getsie,” zei Knorretje. “Heb je er soms op gespuugd?”

“Nee,” zei Albert, “dat is vanzelf zo gekomen.”

“Nou volgens mij had je dat stuk vlees gewoon in je mond gestopt,” zei Vlekkie.

“Nee hoor,” zei Albert. “Nu weer opletten. Hier komt mijn volgende truc.” Albert keek weer naar Knorretje. “Zak,” zei Albert.

“Zak?” zei Knorretje. “Je bent zelf een grote zak.”

“Nee,” zei Albert. “Je moet die zak aan mij geven. Die rode zak.”

“O ja, natuurlijk,” zei Knorretje. Knorretje gaf de zak aan Albert. Albert liet de zak aan de drie vrienden zien.

“Er zit niets in de zak,” zei Albert. “Kijkt u maar.”

“Nee, het is gewoon een lege zak,” zei Vlekkie. “Wat wil je ermee? Ook in je mond stoppen?”

“Ik zal bewijzen,” zei Albert, “dat in deze zak een muis zit.”

“Dat geloof je toch zelf niet Albert,” zei Kitty. “Er zit niets in die zak.”

“Let op,” zei Albert. Hij begon de zak op te blazen.

“Het wordt zeker een opblaasmuis,” zei Knorretje. Albert had de zak vol geblazen.

“Zo dames en heren. Let nu heel goed op,” zei Albert. “Ik zal u de muis laten horen.” Albert liet nu langzaam piepend wat lucht uit de zak ontsnappen. “Pie-ie-ie,” zo klonk het.

“Ja inderdaad Albert,” zei Kitty, “ik hoor een muis. Knap hoor.” Albert glom van trots.

“Dat waren de trucs,” zei Albert. “Hoe vonden jullie het?”

“Best aardig,” zei Kitty, “maar wel wat weinig.”

“Ik ben al meer trucs aan het oefenen,” zei Albert. “Het wordt een grote show. Zodra ik de trucs af heb, nodig ik jullie uit voor mijn show. Komen jullie dan?”

Ja hoor,” zei Kitty, “dan komen we.”

“Fijn,” zei Albert. “Mijnheer Knorretje met u maak ik nog een afspraak om te oefenen. Is dat goed?”

“Mij best,” zei Knorretje.

“Nou dan ga ik weer,” zei Albert. “Dag lieve Kitty, dag Vlekkie, dag mooie mijnheer Knorretje.” Albert wandelde weer weg.

“Nou,” zei Vlekkie toen Albert was verdwenen. “Ik dacht dat jij Albert nooit meer wilde zien. En nu wil je zelfs naar zijn show gaan.”

“Ach,” zei Kitty. “Ik ben niet meer verliefd op Albert, maar we kunnen toch wel vrienden blijven. Dat moet toch kunnen?”

“Natuurlijk,” zei Knorretje. “Albert is best aardig. Hij is ook slim. Horen jullie niet dat hij elke keer mijnheer Knorretje zegt? Dat komt omdat hij ziet dat ik wel klein ben, maar ook knap. Dan zeg je vanzelf wel mijnheer.”

“Jaja Knorretje,” zeiden Kitty en Vlekkie. “Zo kan het wel weer.” “Kom,” zei Kitty, “dan gaan we weer verder spelen. En zo speelden de vrienden nog een hele tijd met heel veel plezier met elkaar.

10. EEN STERK VERHAAL

Kitty, Vlekkie en Knorretje lagen heerlijk in het zonnetje uit te rusten. Ze hadden een soort overlooptje gespeeld en daar waren ze nogal moe van geworden, vooral Knorretje.

“Poehpoeh,” zei Knorretje, “ik ben blij dat ik lig zeg. Wat heb ik hard gelopen. Ik leek wel een race-varken.”

“Dat viel wel mee hoor,” zei Vlekkie. “Als jij moest tikken, dan kon ik zowat naar de overkant wandelen.”

“Nou als je dat wandelen noemt,” zei Knorretje. “Het leek net of er iemand in je staart had gebeten. Zo hard rende je. Ja toch Kitty?”

“Ja hoor,” zei Kitty. “Je rende best hard Vlek, ook als Knorretje moest tikken.”

“Ach,” zei Vlekkie. “Ik kan nog veel harder.”

“Opschepper dat je bent,” zei Knorretje. In de verte liep een poes in hun richting.

“Dat is..., dat is Albert geloof ik,” zei Kitty. “Ja, het is Albert.”

“Zou hij weer nieuwe goocheltrucs hebben?” vroeg Vlekkie. “Nou als dat weer van die trucs zijn met een stukje vlees, dan hoef ik ze niet meer te zien. Ik vond het maar onfris hoor. Hij stopte dat stukje vlees gewoon in zijn mond.”

“Nee hij heeft nu ook andere trucs,” zei Knorretje. “Ik heb al met hem geoefend. Hij heeft een paar leuke trucs en hij heeft vooral een hele goede assistent.”

“Ja nogal logisch,” zei Vlekkie. “Jij bent die assistent.”

“Ja,” zei Knorretje vriendelijk, “dus jij vindt die assistent ook wel goed. Dank je Vlek.”

“Dat zeg ik toch helemaal niet,” zei Vlekkie. “Ik zeg dat het logisch is dat jij de assistent goed vindt, want jij bent zelf de assistent.”

“Nou...,” zei Knorretje, maar voor Knorretje zijn zin kon afmaken, was Albert al bij de drie vrienden aangekomen.

“Dag vrienden,” zei Albert. “Dag lieve Kitty, dag mijnheer Knorretje en ook jij waakhond Vlek een goedendag toegewenst.”

“Jaja dag Albert,” zei Vlekkie humeurig. “Wat kom je doen?”

“Doen? Doen, ik hoef niets te doen,” zei Albert. “Ik ben al op de kattenbak geweest.”

“Nee, dat bedoel ik natuurlijk niet,” zei Vlekkie boos. “Ik bedoel, kom je hier om te goochelen ofzo?”

“O goochelen?,” vroeg Albert. “Nee nu niet, maar binnenkort ontvangen jullie een uitnodiging voor de show. Ik ben bijna klaar met de show. Knorretje weet dat. We hebben al een paar keer geoefend. Waarom vraag je dat eigenlijk Vlek? Ben je zo nieuwsgierig naar mijn show?”

“Welnee,” zei Vlekkie. “Ik ben helemaal niet nieuwsgierig naar je show. Ik vroeg het alleen maar.”

“Jaja,” zei Albert lachend. “Die Vlek, dat is een verdacht nieuwsgierig hondje.”

“Hondje,” zei Vlekkie boos. “Ik ben een hond, geen hondje. Pas maar op, anders bijt ik zo in je staart.”

“Rustig maar Vlekkie,” zei Albert. “Nee, ik kom omdat ik nieuws heb.”

“Nieuws?,” vroeg Knorretje. “Heb je wat nieuws gekregen? Een nieuwe kattenbak ofzo?”

“Nee mijnheer Knorretje,” zei Albert lachend. “Zoiets nieuws heb ik niet te vertellen. Dat weet u toch wel. Nee, ik heb niets nieuws gekregen. Ik heb nieuws om te vertellen.”

“Ik begrijp er niets meer van,” zei Knorretje. Albert lachte opnieuw.

“Stil nu toch Knorremans,” zei Albert, “en laat me vertellen.”

“Knorremans, Knorremans!,” zei Knorretje wat boos. “Ik heet geen Knorremans. Ik heb liever dat je me mijnheer Knorretje noemt. Dat klinkt veel beter.”

“Goed dan, mijnheer Knorretje,” zei Albert. “Mag ik nu mijn verhaal vertellen? Jullie zullen het niet willen geloven.”

“Je maakt ons razend nieuwsgierig Albert,” zei Kitty.

“Je hebt zeker een prinses gevonden zonder snor,” zei Knorretje. “Dat is veel fijner hè? Dat kriebelt tenminste niet als ze een zoen geeft.”

“Knorretje!,” zei Kitty. “Toe laat Albert nou vertellen.”

“Dank je lieve Kitty,” zei Albert. “Vrienden, vandaag is me iets bijzonders overkomen. Ik ben gebeld.”

“O,” zei Knorretje. “Heb je ook een kattenbelletje om je nek gekregen? Niet leuk he? Maar ik zie anders niets.”

“Nee,” zei Albert. “Ik ben gebeld via de telefoon.”

“Hebben ze tegenwoordig ook kattentelefoons?,” vroeg Knorretje verbaasd. “Dat zal een gemauw geven zeg.” Albert keek even verstoord naar Knorretje.

“Ik ben vandaag gebeld door een belangrijk persoon,” vervolgde Albert. “Deze persoon vroeg aan mij of ik bij hem een visite wilde komen afleggen.”

“Wat ga je afleggen?,” vroeg Knorretje. “Je sweater? Hoe kan dat nou? Je hebt niet eens kleren aan.”

“Nee,” zei Albert. “De persoon vroeg of ik bij hem op bezoek wilde komen.”

“Huh,” zei Knorretje. “Wil die persoon dat je op bezoek komt om je kleren uit te trekken? Ik begrijp er niets van. Je hebt toch geen kleren aan en je vel kan je niet uittrekken.”

“Ik ga helemaal niets uittrekken,” zei Albert nu wat boos. “Ik ga alleen bij die belangrijke persoon op bezoek.”

“Wie is dan die persoon?,” vroeg Kitty.

“Ja , dat mag ik nog niet zeggen,” zei Albert, “maar het is wel iemand van de televisie.”

“Televisie?,” vroeg Vlekkie. “Wie dan? Donald Duck soms?”

“Nee,” zei Albert. “Het is een echt bestaand persoon.”

“O,” zei Vlekkie, “en waarom ga je daar dan op bezoek?”

“Ja,” zei Albert geheimzinnig. “Eigenlijk mag ik dat niet zeggen, maar aan jullie vertel ik het wel. Ze willen graag hebben dat ik daar een show ga doen.”

“Een show?” vroeg Vlekkie verbaasd. “Wat voor show dan? Een goochelshow soms?”

“Nee,” zei Albert. “Geen goochelshow, maar een show over poezen.”

“Poezen?” vroeg Vlekkie verbaasd. “Een show over poezen? Wat gebeurt er dan in die show?”

“Ik laat daarin zien hoe slim en hoe mooi poezen wel kunnen zijn,” zei Albert.

“Haha,” lachte Knorretje. “Wat stom. Wie kijkt er nou naar een show over poezen. Je had veel beter een show kunnen hebben over varkens. Die zijn veel mooier en slimmer dan poezen. Dat weet iedereen.”

“Nou,” zei Albert. “Dat denk ik niet. Poezen zijn veel slimmer. In de show zal ik zelf moeilijke sommen gaan oplossen. Zo kunnen de mensen ook zien hoe slim ik ben.”

“Ik vind het geweldig Albert,” zei Kitty. “Ik ga zeker naar je show kijken.”

“Ja jij,” zei Knorretje, “maar wacht eens..., televisie is toch voor mensen. Ik heb nog nooit een beest gezien, die een show maakte voor mensen.”

“Nee,” zei Vlekkie, “dat is waar. Jij zou de eerste zijn Albert. Hoe kan dat nou?”

“Nou eh...,” zei Albert, “dat weet ik ook niet precies.”

“Ik denk dat je maar wat verzint Albert,” zei Vlekkie. “Wie belt er nu een poes op. Ik heb nog nooit een poes aan de telefoon gezien. Jij kan toch ook niet met een mens praten.”

“En toch ben ik gebeld,” zei Albert. “Door een belangrijk persoon. En als jullie het niet willen geloven, dan geloven jullie het maar niet.” Albert keek boos naar de drie vrienden en liep toen weg. Kitty, Vlekkie en Knorretje keken hem na.

“Nou,” zei Knorretje na een tijdje. “Ik geloof het niet. Het is gewoon een sterk verhaal.” Vlekkie knikte.

“Ja,” zei Vlekkie. “Hij wil zeker indruk maken. Indruk maken op Kitty.” Kitty keek weer wat dromerig voor haar uit.

“Albert blijft wel bijzonder,” zei Kitty tenslotte zacht. Dat vonden Knorretje en Vlekkie ook.

Nog een hele tijd bleven de vrienden rusten, maar daarna speelden ze weer heerlijk verder.

11. ASSISTENT KNORRETJE

Knorretje was al vroeg wakker. Vandaag moest hij optreden. Optreden in de show van Albert. Knorretje en Albert hadden hiervoor al een paar keer geoefend.

‘Even denken,’ dacht Knorretje, ‘wat moet ik ook al weer als eerste doen? Ik heb het gisteren nog met Albert geoefend.’ Knorretje dacht na. Er kwamen grote denkrimpels op zijn voorhoofd.

‘Als eerste moet ik niks doen,’ dacht Knorretje. ‘Dat is makkelijk. Dat kan zelfs een ezel. Ik moet pas wat doen als Albert zegt "en hier is mijnheer Knorretje, mijn assistent voor vandaag.’ Knorretje keek nadenkend voor zich uit.

‘En dan moet ik met een huppelpasje naar Albert lopen,’ dacht Knorretje. ‘Ik ben alleen niet zo goed in huppelpasjes. Ik ben bang dat ik dan op mijn snuit val. Nou ja misschien valt het wel mee. Eens kijken en als ik uit gehuppeld ben, wat moet ik dan ook al weer? O, ja de spullen aangeven, een balletje, een ballon, een stukje vlees en nog wat meer...’ Knorretje was zo aan het nadenken, dat hij niet hoorde dat Vlekkie de stal kwam binnengelopen.

“Ha die Knor! Een hele goede blaf!,” zei Vlekkie tamelijk hard. Knorretje schrok zich een ongeluk van dat plotselinge geblaf.

“Iek,” zei Knorretje en hij maakte een sprongetje van schrik.

“Zeg heb jij niets anders te doen dan kleine biggetjes te besluipen en te laten schrikken,” zei Knorretje. “Ik schrok me rot.”

“Sorry,” zei Vlekkie, “maar ik kwam gewoon maar de stal binnen gelopen. Niks bijzonders hoor.”

“Niks bijzonders?,” zei Knorretje. “Het leek wel of er een vrachtwagen in mijn stal toeterde, zo”n lawaai maakte het. Ik schrok me rot. Ik sta nog te trillen op mijn poten.”

“Nounou, je kunt wel overdrijven hoor,” zei Vlekkie. “Zeg Knor, hoe laat begint de show ook al weer? De show van Albert.”

“Om half elf,” zei Knorretje, “maar het is niet alleen de show van Albert hoor. Het is ook een beetje mijn show.” Knorretje keek een beetje trots voor zich uit.

“Jouw show?,” vroeg Vlekkie verbaasd. “Jij doet toch niks? Je geeft alleen maar wat spullen aan Albert.”

"Nou," zei Knorretje een beetje boos. "Of dat niet belangrijk is? Dat is toevallig heel belangrijk. Zonder die spullen kan Albert zijn show wel vergeten. Misschien ben ik wel belangrijker dan Albert. Poeh."

"Jaja," zei Vlekkie. "Zo kan het wel weer Knorretje. Nou ik zie je straks wel als de show begint." Vlekkie liep de stal weer uit.

'Zo' dacht Knorretje, 'en of ik belangrijk ben. Ik denk dat er ook een heleboel dieren voor mij komen. Iedereen wil graag naar zo'n mooi biggetje kijken. Logisch toch. Ik ga maar wat oefenen met het huppelen. Dan denken die dieren ook nog, wat een lenig varkentje is dat zeg. Ik wou dat ik zo lenig was.' Knorretje probeerde een stevig huppelpasje uit, maar viel daarbij bijna op zijn snuit.

"Nee," dacht Knorretje, "dat was geen goeie. Bovendien begon ook mijn maag nog te klotsen. Nee, ik moet een ander huppelpasje bedenken."

Zo probeerde Knorretje een aantal huppelpasjes uit. Knorretje leek wel wat op een lammetje. Het was een grappig gezicht.

Het was al tien uur geweest toen Kitty de stal van Knorretje binnen kwam. Ze kwam net binnen toen Knorretje een mooi huppelpasje deed. Kitty moest er om lachen.

"Zo Knor," zei Kitty, "ben je voor ballet aan het oefenen? Ik wist niet dat je dat zo dol was op ballet."

"Ik ben helemaal niet dol op ballet," zei Knorretje knorrig. "Als ik het zie krijg ik al stijve poten. Nee, ik ben aan het oefenen voor de show. Albert wil dat ik met een huppelpasje naar hem toeloop. Ik vind het maar stom, dat gehuppel. Ik lijk wel een kikker, maar ja. Ik denk dat ik het nu wel kan."

"Dat komt goed uit," zei Kitty, "want het is tijd. We moeten naar het weiland lopen."

Zo liepen Knorretje en Kitty naar het weiland. Albert was er al en ook een heleboel andere dieren. Bles, het paard was er. Sarah, de geit en Bello de waakhond waren er. Vlekkie was er natuurlijk en nog veel meer. Er waren ook veel poezen. Albert had veel van zijn vrienden, maar vooral vriendinnen uitgenodigd. Het was erg druk.

"Dag lieve Kitty," zei Albert. "Dag mijnheer Knorretje. Ik ben blij dat jullie er zijn. Hier liggen de spullen, die je aan mij moet geven mijnheer Knorretje," zei Albert. Hij wees op een doek, waarin de voorwerpen lagen.

"Makkelijk genoeg," zei Knorretje. "Zal ik ze straks maar allemaal tegelijk aan je geven, dan hoef je er niet elke keer om te vragen?"

"Nee natuurlijk niet," zei Albert. "Een voor een, dat weet je toch. Dat hebben we toch geoefend?"

“O.k, o.k.,” zei Knorretje. Knorretje keek met een oog naar de spullen en met het andere oog keek hij naar de dieren. “Er zijn wel heel veel dieren hè?”

“Zeker,” zei Albert trots. “Ze zijn erg nieuwsgierig naar de show. We zullen maar beginnen. Knorretje, jij blijft bij de spullen. Ik ga daar staan.” Albert wees naar een plek midden in het weiland.

“Goed,” zei Knorretje, “ik wacht tot je me roept.” Albert liep naar de door hem aangeze-
wezen plek.

“Dames en heren!,” zei Albert nu hard. De aanwezige dieren hielden op met praten.

“Dames en heren,” zei Albert weer. “Ik heet u welkom op mijn show. Het zal een prachtige show worden. Alleen zonder hulp kan ik het niet en daarom wil ik u voorstellen aan mijnheer Knorretje, mijn assistent voor vandaag. Mijnheer Knorretje komt u maar.”

Knorretje huppelde naar voren en maakte een buiging. Alle dieren juichten. Knorretje vond dat zo mooi, dat hij nog eens een buiging maakte. En weer juichten alle dieren. Knorretje kwam overeind en boog nog een keer.

“Ze vinden me zeker wel erg mooi,” dacht Knorretje. Hij glimlachte vriendelijk naar de dieren. Opnieuw boog hij en opnieuw juichten de dieren weer.

“Zo is het wel genoeg,” fluisterde Albert, maar Knorretje trok zich daar niets van aan en boog voor de zoveelste keer. En voor de zoveelste keer juichten ook alle dieren.

“Genoeg,” fluisterde Albert nu wat harder. “Genoeg!” Knorretje kwam weer overeind.

“En nu dames en heren ,” zei Albert snel, “zal ik mijn eerste truc doen. Albert keek het publiek rond, dat nieuwsgierig naar Albert keek.

Het publiek wachtte op Albert. En op Knorretje natuurlijk. Hoe zou het met de show verdergaan? Albert en Knorretje hadden veel geoefend, dus het zou het wel goed moeten gaan... Maar ja, je weet maar nooit.

12. DE SHOW VAN ALBERT

Alberts show was begonnen. Alle dieren keken naar Albert. Wat zou zijn eerste truc zijn? Albert streek eens met zijn poot langs zijn bek. Het leek net alsof Albert iets in zijn mond stopte. Albert keek hierna naar Knorretje.

“Ba-halletje,” zei Albert tegen Knorretje. Knorretje werd nu niet kwaad. Hij wist dat Albert geen balletje tegen hem zei, maar dat hij een balletje wilde hebben. Knorretje pakte snel het balletje tussen de spullen vandaan en gaf het aan Albert. Knorretje maakte opnieuw een buiging. Opnieuw juichten alle dieren.

‘Goh,’ dacht Knorretje. ‘Best wel makkelijk, zo’n show. Je hoeft alleen maar te buigen.’ Knorretje boog nog een keer. Opnieuw juichten alle dieren.

“Wegwe-hezen,” fluisterde Albert. “Ik moe-hoet mijn truc doen.”

“Alles op zijn tijd,” zei Knorretje, “we hoeven geen vliegtuig te halen.” Knorretje maakte weer een buiging. Hierna deed hij een paar passen opzij..

“Da-hames en heren,” zei Albert. “U ziet hier een klei-hein rood ba-halletje.” Albert sprak wat moeilijk en liet het balletje aan het publiek zien. “Kij-hijkt u er maar goe-hoed naar.” Knorretje liep naar Albert toe.

“Albert,” fluisterde Knorretje. “Hier zitten de dieren niet op te wachten hoor. Zij vinden het niet leuk om naar zo’n stom rood balletje te kijken. Doe maar een van je trucs.”

“Ja,” fluisterde Albert terug. “Dat ga ik toch ook doe-hoen! Bemoei je er niet mee.”

Albert keek weer naar het publiek.

“U zie-hiet één rood ba-halletje,” zei Albert weer wat moeilijk. Knorretje schudde zijn hoofd. ‘Dat weten we nu wel,’ dacht Knorretje. ‘Zitten we de hele tijd naar zo’n stom rood balletje te kijken. Het wordt tijd dat Albert een truc gaat doen!’

Albert streek met het balletje langs zijn bek en ineens had Albert twee rode balletjes in zijn poot.

“U ziet dames en heren,” zei Albert. “U dacht één rood balletje te zien, maar u ziet het zijn er nu twee. De dieren juichten. Ze vonden het een geweldige truc. Alleen Vlekkie dacht er anders over. Hij vond het raar dat het rode balletje er nat uitzag.

“En nu mijn tweede truc,” zei Albert. Albert keek naar Knorretje.

“Zakdoek,” zei Albert tegen Knorretje. Knorretje pakte de zakdoek en gaf het aan Albert.

“Ga nou niet je neus snuiten,” fluisterde Knorretje. “Dat staat niet zo fris voor al die dieren.

“Nee natuurlijk doe ik dat niet,” fluisterde Albert. “Die zakdoek heb ik nodig voor de volgende truc. Dat weet je toch?” Knorretje knikte en maakte een diepe buiging voor de dieren. De dieren juichten hard. “O, o,,” dacht Knorretje. “Wat vinden ze me toch knap.”

Albert liet nu de zakdoek aan de dieren zien.

“Kijkt u maar dames en heren,” zei Albert. “Kijkt u maar. Er zit niets in deze zakdoek.”

“Nee,” zei Knorretje wat hard. “Gelukkig niet. Anders zou het niet zo fris zijn.” De dieren moesten er om lachen. Albert keek wat boos naar Knorretje.

“Er zit helemaal niets in deze zakdoek,” herhaalde Albert, “maar kijkt u nu eens.” Albert trok een paar keer stevig aan de zakdoek en liet de zakdoek toen weer vol trots aan de dieren zien. Er zat deze keer een knoop in de zakdoek. De dieren juichten nu heel hard voor Albert. Ze vonden het een hele goede truc. De dieren stampten met hun poten op de grond.

“Dank u, dank u,” zei Albert. Albert maakte een diepe buiging.

“Mijn volgende truc is ook een heel bijzondere,” zei Albert. Albert keek weer eens naar Knorretje.

“Toeter,” zei Albert tegen Knorretje. Knorretje begreep het niet en dacht na.

“Toettoet!” riep Knorretje nu hard. “Toettoet!”

“Nee,” zei Albert. “Jij moet de toeter pakken.”

“Ach natuurlijk,” zei Knorretje. “Ik vond het al zo raar.” Knorretje pakte de toeter en gaf het aan Albert.

“Dames en heren,” zei Albert. “U ziet hier een vreemd voorwerp. Een voorwerp dat niet kan bewegen. Toch kan dit voorwerp blaffen als een hond.”

De dieren mompelden. Ze konden niet geloven, dat zo’n stom voorwerp geluid kon maken.

“Ik zal het u laten horen,” zei Albert. Albert kneep in de toeter en ja er kwam geluid uit.

“Pèpè!” klonk het hard. Een paar dieren schrokken zich rot.

“Nou,” riep Vlekkie hard. “Ik heb nog nooit een hond "pèpè" horen zeggen.”

Albert lachte. “Het gaat om het idee,” zei Albert. “En het geluid lijkt zeker op geblaf.”

Dat vonden de andere dieren ook. Ze juichten dan ook hard.

Hierna deed Albert nog een aantal trucs. Het deed de truc weer met het stukje vlees en de truc met het plastic zakje. Alle dieren vonden het heel knap van Albert. Ze juichten na elke truc en toen Albert zijn laatste truc had gedaan stampen alle dieren opnieuw heel hard met hun poten op de grond.

"Dank u, dank u," zei Albert. "Dank u wel." Albert boog een paar keer. "En tenslotte," zei Albert, "wil ik ook mijnheer Knorretje bedanken voor al zijn hulp. Mijnheer Knorretje komt u maar bij mij staan."

Knorretje huppelde naar Albert, maar Knorretje was wat moe geworden en verloor daardoor zijn evenwicht. Hij viel tegen Albert aan, die daardoor ook onderuit ging. De dieren moesten er erg om lachen. Albert en Knorretje krabbelden weer snel overeind en bogen nu samen voor het publiek. Het publiek juichte heel hard en riep "Albert en Knorretje! Albert en Knorretje. Albert en Knorretje!"

Een paar aardige meisjespoezen liepen naar Albert toe. Kitty was daar niet bij. Een van de meisjespoezen gaf Albert zo maar een lik over zijn neus. Het publiek juichte nu nog harder, maar een aantal dieren begonnen ook weg te lopen. De show was immers voorbij. Langzaam werd het rustig in het weiland. Na een tijdje waren alleen Albert, Kitty, Vlekkie en Knorretje nog overgebleven.

"Het was geweldig Albert," zei Kitty, terwijl ze wat dromerig naar Albert keek. "En jij deed het ook heel goed Knorretje," zei Kitty.

"Ja," zei Knorretje. "Dat weet ik. Ik denk dat ik de volgende keer ook maar in een show ga optreden."

"O ja," vroeg Vlekkie. "Wat ga je dan doen? Ook goochelen?"

"Nee, ik ga niets doen," zei Knorretje. "Ik ga alleen maar daar staan, dan word ik ook niet zo moe. Bovendien kan iedereen mij dan goed bekijken. Dan kunnen ze allemaal zien hoe mooi ik ben."

Albert, Kitty en Vlekkie moesten er om lachen. Knorretje begreep niet waarom, maar hij werd ook niet boos.

"Het is al laat," zei Vlekkie even later. "Ik ga weer naar de boerderij. Doei." Vlekkie holde weg.

"Ik ga ook maar," zei Knorretje. "Ik moet wat uitrusten van al dat zware werk. Je wordt ook zo moe van al die spullen aangeven. Tot ziens." Knorretje dribbelde naar zijn stal terug.

En Albert en Kitty? Die bleven nog wat langer in het weiland en liepen daarna samen naar een rustig plekje toe.